

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **N.Y.T.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2011, č.j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA14-2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- III. Odměna tlumočnice Mai Konečné, bytem Brno, Podstranská 42, se určuje částkou 385,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1.4.2011, č.j. OAM-90/ZA-ZA06-ZA14-2011 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12, nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Vytkl žalovanému, že nesprávně použil § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a opomenul použít § 12 a § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalobce žalovaný rovněž porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Nevedl řádně azylové řízení, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, odůvodnění je nepřesvědčivé a žalovaný se v němž nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Zjištěný skutkový stav žalobce dle žalovaného nesprávně právně kvalifikoval pokud neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a 14a zákona o azylu. Žalovaný také pochybil pokud v případě žalobce nepoužil pravidlo non-refoulement. Poukázal na čl. 10 Ústavy ČR a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Konstatoval, že postup žalovaného byl nezákonný, pokud se nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu, příp. uplatněním zásady non-refoulement. Žalobce uvedl, že má velké obavy z návratu zpět, neboť je z zemi původu ohrožen nebezpečím vážné újmy. Důvodem je to, že si před odchodem z vlasti do ČR, kam přijel za bratrem za účelem podnikání půjčil od soukromých osob vyšší finanční částku na vysoký úrok. Věřitelé navštíví každý měsíc rodiče žalobce, kteří platí úroky. Žalobce má proto obavu o majetek i život. Na vietnamské úřady se s žádostí o pomoc neobracel, dle zkušeností jeho i jeho známých jsou státní orgány zkorumpované a beze snahy účinně pomáhat. Rovněž se domnívá, že by nenašel účinnou ochranu v jiných částech země. Žalobce zdůraznil, že nositeli pronásledování ve smyslu zákona o azylu nemusí být přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a příslušné orgány státu nejsou schopny zajistit tímto jednáním pomoc. Žalobce je toho názoru, že žalovaný si neopatřil řádné podklady pro své rozhodnutí a nezabýval se dostatečně otázkou, zda žalobci v případě návratu do země původu nehrozí jednání popsané jako pronásledování, především nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí v tomto směru neobsahuje objektivní hodnotící úvahu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že jak ve vztahu k § 12, tak i ve vztahu k §14a zákona o azylu je jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce úplně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Skutečný stav věci byl náležitě zjištěn, žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 a §14a zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že jeho odjezd v vlasti byl motivován výhradně soukromými okolnostmi, obavy kvůli nesplacenému dluhu nejsou důvodem, pro které by bylo možno přiznat mezinárodní ochranu. Na rozdíl od žaloby, ve správním řízení žalobce i připustil možnost obrátit se s žádostí o pomoc na vietnamské státní orgány. Je nutno vzít rovněž v úvahu, že žalobce měl v ČR povolený pobyt a teprve poté, co se mu jej nepodařilo prodloužit, rozhodl se podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dle kterého „.....poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

Ve věci proběhlo dne 25.11.2011 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z obsahu správního spisu, neboť žalobce nenavrhoval žádné důkazy.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 17.3.2011. Následně s ním byl dne 29.3.2011 veden pohovor. Žalobce ve správním řízení uvedl, že svou vlast – Vietnam opustil dne 7.10.2007, protože chtěl v ČR podnikat. Jiný důvod k odjezdu neměl. V České republice totiž žil jeho bratr, který zde má povolení k dlouhodobému pobytu a rovněž zde podniká. Do České republiky přijel legálně, měl povolení k pobytu – vízum za účelem podnikání, které si jedenkrát prodloužil, podruhé se mu to už nepodařilo. Bezprostředně po svém příjezdu do České republiky nežádal o mezinárodní ochranu, protože pro to neměl žádný důvod, chtěl zde podnikat a pobyt měl legální. K žádosti se odhodlal až poté, co mu byl jeho legální pobyt ukončen. Na zajištění cesty do České republiky si půjčil peníze s vysokým úrokem od soukromých osob, které musí splatit. Dosud se mu podařila splatit asi čtvrtina. Věřitelé navštěvují každý měsíc jeho rodiče, kteří jim splácejí aspoň úroky, aby sami neměli potíže. V případě návratu do vlasti by nebyl schopen dluh vyrovnat. Věřitelé by mu mohli vyhrožovat nebo by mohli dlužnou částku požadovat z majetku rodičů. Žalobce připustil, že by v případě problémů mohl žádat o pomoc státní orgány, ale mohlo by se něco stát než by policie stačila zasáhnout.

Protože žalobce vytkl žalovanému, že k zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu došlo v důsledku porušení procesního předpisu, musel se soud zabývat tím, zda k tvrzenému porušení procesního předpisu v postupu žalovaného skutečně došlo a pokud se tak stalo, zda taková vada řízení mohla mít za následek nezákonnost či nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, popřípadě, zda v dané věci nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Pro své rozhodnutí opatřil žalovaný s ohledem na zjištěné skutečnosti i další podklady. Při posouzení věci tedy vycházel rovněž z informací obsažených v databázi ČTK „země světa, Vietnamu“, a dále z cizineckého informačního systému (cis).

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, ani podle §14a zákona o azylu.

Žalovaný ve věci rozhodl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítal, že dle jeho názoru uvedené ustanovení zákona o azylu nebylo použito správně, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho aplikaci a to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci. Uvedenou námitku soud neshledává důvodnou a plně se ztotožňuje s tím, jak ve věci rozhodl žalovaný.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu .

Soud se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce dle uvedeného ustanovení zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že byl ve své vlasti pronásledován nebo se pronásledování mohl obávat. Žalobce v žalobě namítal, že nositeli pronásledování ve smyslu zákona o azylu nemusí být přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a příslušné orgány státu nejsou schopny zajistit tímto jednáním pomoc. V řízení však nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti v takto soukromými osobami pronásledován nebo se mohl důvodně pronásledování obávat. Žalobce uvedl, že si půjčil peníze na vycestování z vlasti. Je samozřejmé, že poskytnutou půjčku je nutno splatit. Žalobce tvrdil, že by mu věřitelé mohli vyhrožovat, aby dluh splatil. Jeho obavy však nebyly podloženy žádným konkrétním tvrzením, jedná se pouze o obavy teoretické . Žalobce ani netvrdil, že by věřitelé po něm chtěli vrátit více, než k čemu se zavázal. Vyslovil rovněž obavy, že by dluh mohli chtít umořit z majetku rodičů. I v této souvislosti se však jednalo pouze o hypotézu žalobce. Samozřejmě pokud například rodiče vystupovali při půjčce v postavení ručitelů, není vyloučeno, aby byl dluh umořen z majetku rodičů. V tom případě by se však nejednalo ze strany věřitelů o žádné protiprávní jednání. Žalobce také připustil, že v případě problémů by se mohl obrátit se žádostí o pomoc na policii. Jeho obava, že by se mohlo něco stát dříve, než by policie zasáhla je rovněž pouze teoretická, ničím nepodložená. Podstatné je to, že žalobce ve správním řízení neuváděl, že by mu policie měla odmítnout poskytnout pomoc. Nedůvodná je tedy i námitka žalobce, že si žalovaný v této souvislosti neopatřil příslušné podklady.

Soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 22/2003-41, podle kterého „*Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení §32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“

Nedostupnost adekvátní pomoci ze strany státních orgánů z důvodu korupce y neúčinnost přestěhování do jiné části země žalobce tvrdil až v žalobě. Soud však při přezkumu správního rozhodnutí, jak je již výše uvedeno, vychází ze skutkového a právního stavu, daného v době rozhodování správního orgánu.

Soud se ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi státní příslušnosti hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Nebylo shledáno, že by jeho tvrzené obavy mohly být pronásledováním ve smyslu zákona o azylu a nic nenasvědčuje tomu, že by byl v případě návratu z těchto nebo jiných důvodů reálně ohrožen vážnou újmou. Žalovaný správně uvedl, že obavy z problémů kvůli nesplácení dluhu nelze pod ustanovení §14a podřadit.

Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, podle kterého „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny*“.

V žalobě se žalobce domáhal uplatnění zásady non – refoulement vůči své osobě. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „*V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.*“

Žalobcem tvrzené skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, svědčí o tom, že žádost podal proto, že v dané chvíli neměl jinou možnost, jak setrvat na území ČR.

Žalovaný rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003.č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v §16 odst. 2 tohoto zákona.*“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

V souladu s ust. § 59 odst. 2 s. ř. s. byla přiznána odměna tlumočnice za 1 hodinu tlumočení u jednání soudu dne 25. 11. 2011 ve výši 385,- Kč podle ust. § 17 odst. 1 položka 1 vyhl. č. 37/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů. (Základní sazba 350,- Kč byla zvýšena o 10% za tlumočení asijského jazyka podle §22 odst. 1 písm. b) uvedené vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 25. listopadu 2011

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně